

LBRIS

We know
books

© Editura EIKON

București, Calea Giulești 333, Sector 6,
cod poștal 031310, România

Difuzare / distribuție carte: 021 348 14 74
0733 131 145, 0728 084 802
difuzare@edituraeikon.ro

Redacția: 021 348 14 74
0728 084 802, 0733 131 145
contact@edituraeikon.ro
www.librariaeikon.ro

Editura Eikon este acreditată de
Consiliul Național al Cercetării Științifice (CNCS)

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BRANCA, A.T.

Joc epic : născut înainte de vreme / A.T. Branca ;
postf. de Vianu Mureșan. - București : Eikon, 2026

ISBN 978-606-49-1619-8
I. Mureșan, Vianu (postf.)
821.135.1

DTP: Mihăiță Stroe

Editor: Valentin Ajder

A.T. BRANCA

JOC EPIC

născut înainte de vreme

Postfață de Vianu Mureșan

E I K O N

București, 2026

ostentativ, împotriva poeziei facile, autoreferențiale, și reabilitează o dimensiune rară astăzi – scriitura ca act de responsabilitate existențială. Este o carte care amintește că poezia poate începe din sensibilitate, din viață pusă în pericol, din traumă maternă. Dar, vorba lui Al. Cistelean, contează și unde duce ea. La această chestiune, va răspunde fiecare cititor al volumului *Joc epic* pe cont propriu și probabil că fiecare va avea dreptatea lui.

Vianu Mureșan

Cuprins

Partea întâi

Nenăscut

1. Semne	/ 13
2. Spitalul	/ 37
3. Trecătoarea	/ 49
4. Deprinderi	/ 63
5. Adevărul e...	/ 79
6. Desprindere	/ 91

Partea a doua

Nou-născut

7. Temerar	/ 113
8. Fără frică	/ 131
9. Zona de confort: A.T.I.	/ 147
10. Botezul	/ 165
11. Ambulanța	/ 181
12. Noul născut și noul mesia	/ 201

<i>Postfață</i>	/ 231
-----------------	-------

I. Semne

Poate, dacă aş fi avut
mai puţină grabă în fire,
aş mai fi întârziat în aşternut,
în acea sâmbătă dimineaţă de noiembrie,
cu aerul greu de cenuşa regretelor.

Mi-aş fi dat răgaz
să ascult murmurul inimii tale
în ecoul inimii mele,
dar erai doar un copilaş,
o miniatură într-un con de lumină albă²
cu sprâncene şi genele lungi,
cu pielea transparentă
peste ţesătura delicată din fire de os
şi plămânii cât miezul de piersică.

² „Con de lumină albă” – imaginea fătului la ecograf; stadiul fragil al dezvoltării.

Încă nu ți se alcătuiseră
alveolele pulmonare,
nici corzile vocale,
încă nu distingeai
între zgomotele lumii
vocea și respirația mamei tale.

Cum să-mi fi spus, *în ce fel?*

Mamă, ai grijă!

(Astăzi lumea ta se va pune în cumpănă!)

*

Poate, dacă aș fi fost
îndeajuns de prevăzătoare,
aș fi întrezărit prin perdele
umbrele ursitoarelor,
aș fi deslușit îndepărtat
croncănitul ciorilor,
dar nu întotdeauna
sinele pe sine se aude,
se urmează,
și niciodată cerurile
nu dau seamă pământului.

Poate atunci
nu aş fi pus pe podeaua rece
întâi piciorul stâng,
tu nu te-ai fi rostogolit,
nu ai fi dat din mâini
şi din picioruşe
atât de viguros,
nu mi-ai fi trimis
semn de viaţă sau de moarte
două picături de sânge
pe albitura de corp.

Vederea lor m-a străpuns,
spaima mi-a îndoit genunchii.

*

E iar luni, e marţi,
e a treia, a patra zi,
e vineri.

Copilul tău merge la grădiniţă.

Ai atâtea de făcut,
de aşezat, de potrivit.

Să nu întârzii

la cursuri, la serviciu, acasă.

Acum că ați tras din greu
și v-ați mutat
într-un apartament mare,
ai geamuri de șters,
perdele grele de pus.

Ți-ai dorit pentru fiul tău un frate,
acum se face primăvară.

Îndată ce natura va prinde culoare,
printre blocurile gri,
copilul se va naște.

*

Au mai fost semne rele
și mai înainte.

Miercuri ar fi fost
o zi de serviciu ca oricare alta.

Respiram cuvintele din aer,
în modul cel mai firesc,

dar mi-au spus la intrarea în instituție
că șeful meu a murit peste noapte
și s-a înțepenit aerul în mine.

Cum așa, a murit?
Da, a căzut din picioare,
a rămas rigid pe alee,
s-a împiedicat de el soția
când a ieșit din casă
să îl aștepte.

El care avea grijă
să facă același număr de pași
la plecare
câți făcuse la venire.

A murit în curtea casei sale,
creierul i s-a inundat de sânge.

De câte ori nu ne citea obsesiv
din ziare
despre alții
care sfârșiseră la fel.

cum s-a dus și asta!

*E extraordinar
cum stau în echilibru
viețile oamenilor.*

În biroul lui
cu ușă capitonată,
unde își ordonase, de curând,
lucrurile personale,
a rămas aprinsă o candelă,
să afle calea înapoi
sufletul rătăcit,
dacă o să revină.

I-au rămas neterminate
casa și treburile
pentru care s-a risipit
până la amiază.

Stăruiau în aer șoaptele.

Băieții lui o să se descurce fără tată?

*

Joi m-am rugat
pentru prietenul
aflat pe ultimul drum.

Îmi zvâcneau tâmpile
în cadența
cortegiului funerar îndepărtat.

Temeri mai vechi decât mine
mă paralizau.

Prejudecățile
împiedică femeia însărcinată
să meargă la înmormântare,
ca nu cumva
firul subțire al vieții noi
să se încâlcească
în caierul vieții
ce se sfârșește.

*Vezi cum preconcepțiile deznădăjduiesc
și își pot găsi împlinirea într-o clipire.³*

De ce plângi, mamă?

Nu plânge.

Îi faci rău bebelușului.

Iartă-mă, fiul meu, nu mai plâng.

Cineva apropiat a murit.

Nu era un om bun?

Foarte bun.

De ce a murit, atunci?

Era bolnav, dar nu știa.

Toți oamenii mor

la un moment dat...

Când cresc.

Chiar și cei buni?

Și ei.

³ „Vezi cum preconcepțiile...” – avertisment interior adresat sieși; vocea conștiinței în fața vulnerabilității sarcinii și a fricii.

Dar nu și bebelușii, mamă?

O, nu!

Fratele meu nu s-a născut.

Doarme.

Să nu mai plângi,

să nu îl trezești.

*

Vineri,

am mers cu fratele tău de mână

pe drumul de la grădiniță

către casă.

Strada oarbă,

mărginită de ziduri,

se îngusta ca un culoar de mină.

O să fim bine noi trei.

Tu ești bărbatul în casă

până de Crăciun,

(când se va întoarce tatăl tău

din țara ciocolatei.)